

Arrest

nr. 224 023 van 16 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HERMANS
Brusselsesteenweg 91/A
1785 MERCHTEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat V. HERMANS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Albanees staatsburger te zijn en geboren te zijn te Laç. U bent getrouwd met R.K. (o.vX) en jullie hebben samen twee zonen: H.K. (o.v. X) en J.K. (o.v. X) die reeds meerderjarig is. Op 18 augustus 2009 vermoordde u A.G., de man van uw halfzus langs moederszijde Ar.. A.G. mishandelde Ar. en haar kinderen. In het verleden werd aan Ar. een beschermingsbevel tegen A.G. uitgevaardigd. Op diezelfde dag dat u A.G. doodde, gaf u zich met de hulp van uw schoonbroer L.L. aan bij de politie. U werd veroordeeld tot dertien jaar en vier maanden gevangenisstraf voor moord met voorbedachte rade en wapenbezit. Sinds 18 augustus 2009 verbleef u in de gevangenis Shen Koll in Lezhë.

Al tijdens het eerste jaar dat u in de gevangenis zat, deed het gerucht de ronde dat de familie G. wraak wilde nemen. L.L. vernam via N.La., de neef van A.G., dat er ook met hem iets kon gebeuren als hij uw kinderen in bescherming nam. Er gebeurden drie verzoeningspogingen waarbij uw oom Z.M.S. naar het huis van de familie G. in Durrës ging om verzoening te vragen. Telkens werd dit geweigerd. De eerste verzoeningspoging vond plaats in 2010. De tweede verzoeningspoging gebeurde kort voor uw vrouw, kinderen en schoonbroer L.L. naar Zweden gingen, waar ze twee à drie jaar geleden een verzoek om internationale bescherming indienden. Nadat hun verzoek om internationale bescherming er geweigerd werd, keerden ze terug naar Albanië. De derde en laatste verzoeningspoging waarbij uw oom Z.M.S. om verzoening ging vragen gebeurde in februari 2019. De familie G. gaf aan dat ze zich nooit zouden verzoenen.

Uw echtgenote deed voortdurend een beroep op de hulp van de politie toen ze in Albanië verbleef. U meent dat de politieagenten wel vertelden dat ze alles onder controle hadden en dat jullie hun bescherming kregen, maar dat dat slechts woorden waren.

Uw vrouw en kinderen verlieten Albanië in maart 2019. Op 13 maart 2019 dienden uw echtgenote en zoon J.K. in België een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 mei 2019 kwam u vervroegd vrij uit de gevangenis dankzij uw goed gedrag. In de periode na uw vrijlating uit de gevangenis verbleef u op het adres waar u woonde voor u naar de gevangenis ging. U ging naar Lezhë om uw paspoort te verkrijgen en bezocht ook de broers van uw vrouw. U verliet Albanië op 1 juni 2019 en reisde naar België, waar u op diezelfde dag aan de grens een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer naar Albanië vreest u dat u en uw zonen vermoord zullen worden door de familie G..

In het kader van jullie verzoeken om internationale bescherming leggen u en uw gezinsleden de volgende originele documenten voor: de paspoorten van uw echtgenote en uw zonen, een familiecertificaat en de vertaling, een attest van de verzoeningscommissie van het district Kurbin van 10 maart 2016, een beslissing van de districtsrechtbank van Kurbin van 27 juli 2010 inzake uw veroordeling voor moord met voorbedachte rade en wapenbezit en de vertaling, een attest van de school over H.K. en de vertaling, een attest van de sociale zekerheid inzake de invaliditeit van J.K., een Zweeds attest inzake de psychische ontwikkeling en het gedrag van J.K., uw huwelijkscertificaat, een document inzake uw vrijlating uit de gevangenis. Verder legt u ook een kopie voor van een artikel inzake de moord op M.M., een landgenoot die een negatieve beslissing had gekregen bij een verzoek om internationale bescherming in Zweden. Er werd ook een mail van uw advocaat toegevoegd, waarbij deze stelt dat uw zoon J.K. een ernstige autismespectrumstoornis heeft en dat hij niet in staat is om zelfstandig een persoonlijk onderhoud af te leggen. De politie hield uw origineel paspoort en uw originele identiteitskaart in.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 15 februari 2019 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na nader onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

U en uw vrouw vrezen dat u en uw kinderen bij terugkeer naar Albanië vermoord zullen worden in het kader van een bloedwraak met de familie G., die ontstond doordat u A.G., de broer van uw halfzus langs moederszijde, doodde (notities persoonlijk onderhoud CGVS A.K. d.d. 21 juni 2019, p. 9 ; notities persoonlijk onderhoud CGVS R.K. d.d. 20 juni 2019, p. 14).

U heeft evenwel geen feiten of elementen aangehaald waaruit blijkt dat u en uw gezin voor de door u aangehaalde problemen met de familie G. geen of onvoldoende beroep konden doen - of zouden kunnen doen in geval moeilijkheden bij een eventuele terugkeer naar Albanië - op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten, met wie u en uw vrouw overigens nooit problemen hebben gekend (CGVS A.K., p. 5; CGVS R.K., p. 8) en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor

jullie sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 27 juni 2018**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20180627.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albaniacharacterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. In het licht hiervan kunnen de replieken van u en uw vrouw, dat de politie pas tussenkomt als er iets gebeurd is en dat de politie pas helpt als er een moord plaatsvond (CGVS A.K., p. 17; CGVS R.K., p. 22, 23) niet weerhouden worden. Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Bovenstaande informatie staat dan ook in schril contrast met uw gedrag en dat van uw echtgenote. U verwijt de politie dat uw vrouw vaak bescherming aan hen ging vragen en dat ze haar wandelen stuurden met de naar uw mening loze woorden dat ze alles onder controle hadden en dat jullie beschermd werden (CGVS A.K., p. 17, 18). U zegt dat uw vrouw heel vaak de hulp van de politie inriep, vanaf de eerste dag van de start van de problemen tot de dag dat ze naar België kwam (CGVS A.K., p. 17, 18). In tegenstelling tot uw verklaringen maakt uw echtgenote zelf slechts gewag van één enkele keer dat ze een beroep deed op de politie, met name voor haar vertrek naar Zweden, midden juli 2015 (CGVS R.K., p. 22-23). Ze haalt aan dat ze toen één keer gesproken had met de belangrijkste agent van de wijk, op straat, maar dat ze verder geen beroep deed op de politie en geen klacht indiende (CGVS R.K., p. 22-23). De vaststelling dat uw vrouw slechts een eenmalig contact met de politie aanhaalt, ondergraaft ten zeerste uw bewering dat ze de politie vaak contacteerde. R.K. stelt dat ze die ene keer op straat aan de wijkagent vroeg of ze hulp kon vragen aan de staat om haar te beschermen en dat ze meldde dat de broers en de zoon van A.G. gezien werden in de wijk (CGVS R.K., p. 23).

Uw bewering dat uw echtgenote naar het politiecommissariaat van Laç trok, vindt dan ook geen steun in de verklaringen van uw echtgenote, wat uw bewering op geen hulp te kunnen rekenen op de politie verder ondermijnt (CGVS A.K., p. 17). Vervolgens zei de agent in kwestie haar op straat dat ze geen klacht kon indienen als er geen direct contact geweest was (CGVS R.K., p. 23). R.K. liet na om verder de politie te contacteren (CGVS R.K., p. 23). Ze diende geen klacht in en deed verder geen beroep meer op de politie (CGVS R.K., p. 23). Haar motivatie om dit niet te doen, met name dat ze vreesde dat het indienen van een klacht de problemen zou verergeren, kan haar nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Dat R.K. zich door dat ene gesprek met een agent op straat zou laten verhinderen daadwerkelijk een klacht te gaan indienen tegen jullie belagers, staat in schril contrast met de door jullie beweerde vrees voor hen. Evenmin kaartte R.K. aan dat de politie haar onvoldoende geholpen had (CGVS R.K., p. 26; CGVS A.K., p. 18). Na uw vrijlating ging u één keer naar de politie om er uw vrijlatingsbrief af te geven (CGVS A.K., p. 19). Volgens uw verklaringen zei u toen dat u nu opgesloten zou moeten leven omdat u anders vermoord zou worden, waarop de politie niets zei (CGVS A.K., p. 19). Dat de politie volgens u niets zei die keer, betekent echter niet dat zij uw zaak niet ter harte zouden nemen. Uit het voorgaande blijkt dat er geenszins besloten kan worden dat u en uw gezin geen beroep konden doen of zouden kunnen doen op de autoriteiten. Bovendien raadpleegden noch u, noch R.K. een advocaat (CGSV A.K., p. 21; CGVS R.K., p. 23). De stelling van R.K., dat een advocaat haar geen oplossing zou kunnen geven, is puur hypothetisch gezien ze er nooit een beroep heeft op gedaan en kan dus haar nalaten niet rechtvaardigen (CGVS R.K., p. 23). Deze vaststelling geldt eveneens voor uw bewering dat een advocaat geen hulp kan aanbieden (CGSV A.K., p. 21).

Het Commissariaat-generaal erkent bovendien dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan.

Aangaande uw verklaringen dat de Albanese autoriteiten u niet zouden kunnen helpen omwille van corruptie (CGVS A.K., p. 19) dient dan ook vastgesteld te worden dat u dit evenmin aannemelijk weet te maken. Gevraagd naar de reden waarom u denkt dat er sprake zou zijn van corruptie indien u de autoriteiten om hulp zou verzoeken, stelt u dat de politie uw zus nooit beschermde omdat A.G. connecties had bij de politie, ook al was er een beschermingsbevel in haar voordeel uitgereikt (CGVS A.K., p. 21). U meent dat ook de broers van A.G. dergelijke connecties kunnen hebben (CGVS A.K., p. 21).

Als indicatie dat de broers van het slachtoffer connecties zouden hebben bij de politie, werpt u slechts op dat het bij A.G. gebeurde en dat het ook bij de broers kan gebeuren (CGVS A.K., p. 21). Uit wat volgt, blijkt echter dat u en uw vrouw niet aannemelijk hebben weten te maken dat jullie omwille van corruptie geen beroep zouden kunnen doen op de Albanese autoriteiten. Zowel uw verklaringen als die van uw vrouw over de beweerde contacten van A.G. zijn namelijk uitermate vaag en niet concreet. Zo meent u dat A.G. bevriend was met een deel van de agenten, maar weet u geen enkele agent bij naam te noemen (CGVS A.K., p. 20). U meent dat ze tot de misdadepolitie behoorden maar slaagt er niet in om hun functie meer specifiek te benoemen (CGVS A.K., p. 20). Als indicatie dat er sprake was van corruptie bij A.G. haalt u slechts aan dat hij bij de politie geroepen werd en de volgende dag werd vrijgelaten (CGVS A.K., p. 20). Louter het gegeven dat een persoon niet door de politie aangehouden wordt, is evenwel niet zomaar gelijk te stellen met corruptie. Er kunnen immers andere elementen zijn die de politie ertoe noopten te besluiten dat het niet opportuun is om een bepaald persoon aan te houden.

Tot slot zegt u zelf dat u geen indicaties heeft dat de broers van A.G. banden zouden hebben met de politie (CGVS A.K., p. 20). Ook de verklaringen van R.K. over de kennissen van A.G. bij de politie zijn uitermate vaag. Zo weet ze niet hoe zijn kennissen bij de politie heetten (CGVS R.K., p. 25), noch op welke manier die ingrepen om zijn vrijlating te regelen (CGVS R.K., p. 25). Jullie zijn er dan ook niet in geslaagd om concreet aan te tonen dat A.G. de werking van de politie beïnvloed zou hebben.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen en de documenten die u neerlegt dat de politie in het verleden wel degelijk optrad tegen leden van de familie G.. Zo dient te worden vastgesteld dat J.G., de zoon van Ar. die volgens uw verklaringen ongeveer twee jaar geleden veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twee jaar en volgens de verklaringen van uw vrouw tot een gevangenisstraf van anderhalf jaar (CGVS A.K., p. 15; CGVS R.K., p. 18), niet in overeenstemming te brengen met uw bewering dat de broers van A.G. connecties zouden hebben bij de politie en aldus uw vraag om bescherming zouden kunnen beïnvloeden. Ook de vaststelling dat het feit dat er een beschermingsbevel uitgevaardigd werd tegen A.G. (CGVS A.K., p. 8, 20), toont aan dat de Albanese autoriteiten wel degelijk optraden in het voordeel van uw familie ten nadele van de familie G.. Aangaande uw bewering dat de beschermingsmaatregel nooit uitgevoerd werd omdat A.G. een deel van de agenten te vriend had (CGVS A.K., p. 8), dient nogmaals verwezen te worden naar de vaststelling van het CGVS dat u deze connecties niet aannemelijk heeft weten te maken. Tot slot kan uit uw verklaringen dat A.G. de beschermingsbevelen schond en u daarvoor meermaals naar de politie trok (CGVS, p. 20), niet afgeleid worden dat er geen afdoende bescherming werd geboden door de Albanese autoriteiten. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat.

Ook het feit dat u, de persoon die A.G. vermoordde, vervroegd werd vrijgelaten omwille van goed gedrag onderschrijft de vaststelling dat de autoriteiten u geenszins ongunstig gezind zijn.

Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de bewering van uw vrouw dat een van de broers van A.G. voor drugs naar de gevangenis moest in Albanië maar vrijgelaten werd omdat de oom geld aan de politie gegeven zou hebben (CGVS R.K., p. 24). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat indien dit waargebeurd zou zijn, het volstrekt ongeloofwaardig is dat u zegt niet op de hoogte te zijn of de broers van A.G. al in aanraking kwamen met de politie in Albanië (CGVS A.K., p. 16). Verder is het ook niet geloofwaardig dat u wanneer u gevraagd wordt naar indicaties dat de broers van A.G. banden zouden hebben met de politie hier met geen woord over rept (CGVS A.K., pp. 20, 21). Indien waargebeurd kan verwacht worden dat jullie hier reeds met elkaar over gesproken zouden hebben, gezien het al dan niet hebben van banden met de politie van de familie G. een belangrijk element is voor jullie verzoek om bescherming bij de Albanese autoriteiten. Zo gaf u aan dat uw vrouw u in de gevangenis maandelijks kwam bezoeken en dat jullie toen ook telefonisch contact hadden (CGVS A.K., p. 4, 5; CGVS R.K., p. 7-9). Verder dient ook vastgesteld te worden dat de verklaringen van R.K. over deze beweerdde vrijlating omwille van contacten dermate vaag zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo zegt R.K. dat ze denkt dat het zijn broer Agr. betrof, maar dat ze het niet zeker weet (CGVS R.K., p. 24). Gepeild waarom ze denkt dat het om Agr. ging, meent ze dat het ook een van de anderen kon zijn, maar dat ze zich niet herinnert wie (CGVS R.K., p. 24). Ze meent dat door de familie gezegd werd dat hij vrijkwam omdat hij betaalde (CGVS R.K., p. 24). Haar verklaringen zijn echter zeer stroef. Zo meent ze enkel te weten dat de oom betaalde opdat hij niet veroordeeld zou worden maar zegt ze dat ze het verder niet exact weet (CGVS R.K., p. 24). Aan wie van de politie er dan betaald werd, weet ze niet (CGVS R.K., p. 24). Gepeild of R.K. nog over meer informatie beschikt, zegt ze van niet en meent ze dat het haar niet zoveel interesseerde (CGVS R.K., p. 24). De vaststelling dat u niet op de hoogte bent over deze vermeende omkoping van de politie in het voordeel van de familie G. en dat de verklaringen van R.K. niet geloofwaardig zijn, leidt tot het besluit dat er niet het minste geloof gehecht kan worden aan deze beweerdde gebeurtenissen. Gezien bovenstaande vaststellingen zijn u en uw echtgenote er allerminst in geslaagd aannemelijk te maken dat de familie G. over connecties bij de Albanese autoriteiten zou beschikken zodat zij uw vraag om nationale bescherming zouden kunnen beïnvloeden.

Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de verzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196).

Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten.

In casu legt u een artikel voor inzake de moord op M.M., die gedood werd in Albanië nadat zijn verzoek om internationale bescherming in Zweden afgewezen werd. Er kan worden vastgesteld dat deze informatie de inhoud van de informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd werd aan het administratieve dossier, niet kan weerleggen en niet kan doen besluiten tot de afwezigheid van doeltreffende bescherming vanwege de autoriteiten in Albanië. Hoewel de staat verplicht is doeltreffende bescherming aan zijn burgers te bieden, is deze verplichting niet absoluut en kan dit niet worden begrepen als een resultaatsverbintenis (RvV nr. 190.522 van 8 augustus 2017). Zo houdt het begrip doeltreffende bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet niet in dat er op het grondgebied van het land geen machtsmisbruik mag worden vastgesteld maar moet dit worden begrepen als de verplichting voor deze staat om alles in het werk te stellen om deze feiten te voorkomen of te vervolgen en te bestraffen (CCE, arresten nr. 76466 van 5 maart 2012 en nr. 91669 van 19 november 2012). Met andere woorden, het feit dat de autoriteiten in bepaalde omstandigheden hun bescherming niet volledig konden garanderen, betekent echter niet dat deze bescherming in het algemeen en in uw geval in het bijzonder niet doeltreffend is. Aangezien Albanië een beschermingssysteem heeft ingevoerd en het niet blijkt dat u er geen toegang toe kunt hebben, dient u te bewijzen dat u persoonlijk niet in staat was u te beroepen op doeltreffende bescherming vanwege uw autoriteiten, wat gelet op de bovenstaande vaststellingen niet is gebeurd.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Uw overige documenten slagen er niet in om de voorgaande vaststellingen te wijzigen. De paspoorten van uw vrouw en uw zonen tonen louter hun nationaliteit en identiteit aan, die hier niet ter discussie staan. Jullie gezinssamenstelling, uw huwelijksattest, het schoolattest dat stelt dat H.K. niet regelmatig naar school ging, en de attesten en brieven betreffende de psychische toestand en invaliditeit van uw zoon J.K., hebben geen betrekking op de door jullie beweerde vrees in Albanië. Dat u een moord pleegde en vrijgelaten werd, wordt evenmin in twijfel getrokken. Het attest van de verzoeningscommissie bevestigt louter het bestaan van de door jullie aangehaalde bloedwraak, maar doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen inzake de beschikbare beschermingsmogelijkheden in Albanië. Ook blijkt uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Albanese documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). Er kan dan ook weinig bewijswaarde worden gehecht aan het attest van de verzoeningscommissie.

Tot slot moet nog opgemerkt worden dat ook het verzoek om internationale bescherming van uw partner R.K. (o.v. 8.808.431) en jullie zoon J.K. (o.v. 8.808.437) kennelijk ongegrond wordt verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 8 juli 2019 een schending aan van "artikel 3 EVRM; Schending van artikel 48/2 tot en met 48/5 van de Vreemdelingenwet; Schending van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag van Genève; Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht".

Hij benadrukt dat niet wordt betwist dat hij een moord heeft gepleegd op de echtgenoot van zijn halfzus, noch dat er een bloedwraak werd uitgesproken vanwege de familie van het slachtoffer.

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing aangeeft *“dat ze zich meer dan bewust zijn van het bestaan van de bloedwraak binnen Albanië, en zelfs ook van de mogelijke corruptie bij de politie”, “dat rechtsvervolging van de dader niet altijd als genoegdoening wordt beschouwd en dat de politie niet altijd bescherming kan bieden”, “dat de Albanese overheid zich steeds meer bewust wordt van de bloedwraakproblematiek en bereid zijn om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete” en “dat er nog steeds ruimte is voor vooruitgang en verbetering”*. Verzoeker klaagt aan dat er aldus wordt toegegeven *“dat de bescherming ten aanzien van families die slachtoffer zijn van de bloedwraak nog steeds niet absoluut of nagenoeg absoluut te noemen is” en “dat deze voornoemde slachtoffers nog steeds een groot risico vormen op wraak en derhalve hun leven en dat van hun familie in gevaar is”*.

Volgens hem is de stelling in de bestreden beslissing *“dat zou het politiepersoneel opleidingen hebben gekregen voor de preventie en opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta”* niet relevant, gezien er *in casu* geen moord opgehelderd moet worden daar verzoeker zichzelf heeft aangeboden en veroordeeld is geweest.

Waar er de commissaris-generaal verwijst naar informatie van 27 juni 2018, stelt verzoeker dat *“de inhoud over de bloedwraak [...] niet zozeer is geüpdatet”*. Hij wijst erop *“dat er enerzijds geen wettelijke beschrijving is van bloedwraak, er nog steeds corruptie is tussen rechters en openbare aanklagers maar anderzijds er bescherming zou zijn ten aanzien van verzoeker”*, waardoor de commissaris-generaal faalt in de stelling *“al zou men strenger optreden tegen daders van bloedwraakmoorden”*.

Verzoeker bespreekt de resolutie in maart 2015 en de onderzoeksmissie in Tirana van CEDOCA in maart 2016. De stelling in de informatie van de commissaris-generaal over het proactief opvolgen van getroffen families om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt en dat ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraak met bijzondere aandacht worden behandeld, zelfs in afgelegen gebieden, wordt volgens verzoeker niet gestaafd, gezien *“door de onderzoekscommissie in 2016 [werd] vastgesteld dat alleen nieuwe moorden worden onderzocht met de nodige aandacht”*.

De tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote over het contacteren van de politie, kunnen volgens het verzoekschrift worden geweten aan het feit dat hij 10 jaar in de gevangenis verbleef en enkel kan vertellen *“wat er door zijn vrouw aan hem is verteld tijdens die bezoeken”* gezien hij *“ook niet aanwezig [kon] zijn bij de gesprekken tussen zijn echtgenote en de politie”*.

Verzoeker benadrukt dat de bestreden beslissing het bestaan van corruptie binnen de Albanese autoriteiten en politie erkent. Hij wijst erop *“dat verzoeker een strafblad heeft wegens moord”* en bijgevolg *“niet de eerste persoon [zal] zijn die men op een legale en correcte manier zal beschermen”*.

Wat betreft verzoekers onwetendheid over de connecties van A.G. bij de politie, legt verzoeker uit dat hij *“slechts aangetrouwde familie is van A.G.”*, hij *“gedurende meer dan toen jaren in de gevangenis heeft gezeten en dus geen contact had met andere personen of de buitenwereld”* en hij geen connecties had bij de politie, waardoor het *“niet meer dan logisch [is] dat hij de namen van de agenten niet kent”*.

Waar zijn echtgenote beweerde dat één van de broers van A.G. al eens naar de gevangenis werd gestuurd voor drugsfeiten, voert hij aan dat hij hierover niet gesproken of ondervraagd werd en hij zich hierover niet heeft kunnen verdedigen.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en hem als vluchteling te erkennen, minstens het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3.”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

2.3.2. Uit artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden.

2.3.3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker *in casu* geen dergelijke elementen bijbrengt.

2.3.4. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Albanië uit vrees voor de bloedwraak.

2.3.5. Uit de informatie in het administratief dossier (*“COI Focus: Albanië: Algemene Situatie”* van 27 juni 2018 en *“COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State”* van 29 juni 2017) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Zo geeft deze informatie aan dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen en dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. Zo leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek van bloedwraak, werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta, werd een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties en organiseerde de Albanese overheid in 2013 opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Bloedwraakzaken worden, volgens voornoemde informatie, nauwlettend gemonitord en de feiten worden overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd. Na een moord worden de getroffen families ook proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. In deze informatie bevestigen meerdere ngo's de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen ze de efficiëntie en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Dit blijkt uit *“COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State”* van 29 juni 2017 (*“In the last 5-6 years the law and order were re-established. Closed cases have been re-opened and potential blood feud cases are treated with particular attention, even in the remote areas. [...] According to Koçobashi, in 2015-2016 more progress was made in the field of cooperation between the Prosecutor's Office and other institutions. He referred to the presence of the prosecutors at multiple roundtables with different stakeholders and to an order from the Prosecutor's Office to the police commissariats to re-open old cases that had been closed because of a lack of evidence.”*; p. 33-36). Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien - onder meer voor het dreigen met bloedwraak - en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Uit de informatie kan worden afgeleid dat zowel de overheid als het middenveld het fenomeen van bloedwraak proberen te bestrijden door middel van preventie en sensibilisering. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

2.3.6. Volgens verzoeker zou de bloedwraak aangevangen hebben met de moord op A.G.. De Raad stelt vast dat verzoeker geen attesten van de verzoeningscommissie op zijn naam voorlegt (het enige attest van de verzoeningscommissie, nog daargelaten dit volgens de bestreden beslissing tegen betaling verkregen kan worden, vermeldt hoe dan ook enkel de namen van de zonen maar niet van verzoeker of van de broer van zijn echtgenote die nochtans ook bedreigd zou zijn; notities verzoeker, p. 23). Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat de beweerde bloedwraak werd genoemd in de pers of andere berichtgeving en dit ondanks dat bloedwraak nog maar beperkt voorkomt in Albanië (*“The Albanian State Police stated that, according to their current registers, 60 families in total are suffering from blood feud (nearly all in the north). These families altogether count 143 individuals, including 40 children.”*; *“COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State”* van 29 juni 2017). Ten slotte kwam de echtgenote gewoon op straat en bezocht zij familie (notities echtgenote, p. 5, 22-23), de echtgenote en kinderen gingen verzoeker bezoeken in de gevangenis (notities verzoeker, p. 4), beide zonen liepen regelmatig school tot augustus 2015 (notities echtgenote, p. 4-5), bij de broer van zijn vrouw konden de kinderen zelfs buiten spelen (notities echtgenote, p. 6-7) en verzoeker zelf ging na zijn vrijlating naar het gemeentehuis voor een paspoort en verliet legaal het land (notities verzoeker, p. 16).

2.3.7. Hoe dan ook, zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan de bloedwraak stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de Albanese staat geen bescherming kan of wil bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade. De Raad wijst erop dat internationale bescherming echter slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming wordt dan ook verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

2.3.8. *In casu* blijkt dat verzoeker zelf geen enkele poging deed om hulp te zoeken bij de Albanese autoriteiten (notities, p. 19). Na zijn vrijlating uit de gevangenis, in mei 2019, is verzoeker weliswaar naar de politie gegaan, om het dubbel van zijn vrijlatingsbrief af te geven, maar hij vroeg geen hulp doch zei enkel *“ik ga nu opgesloten moeten leven want ik kan niet naar buiten omdat ik anders vermoord word”* (notities, p. 19). Hij ondernam verder niets om bescherming te vragen en hij nam geen advocaat onder de arm (notities, p. 19, 21). Verzoeker gaf toe dat hij na zijn vrijlating, op 17 mei 2019, enkel een paspoort heeft geregeld bij de gemeente om zo snel mogelijk Albanië te kunnen verlaten, wat hij op 1 juni 2019 ook deed (notities, p. 6-7, 16, 19).

2.3.9. Waar verzoeker beweerde dat zijn vrouw tijdens zijn gevangenschap *“voortdurend”* hulp heeft gevraagd aan de politie (notities, p. 17-19), blijkt uit de verklaringen van zijn echtgenote dat zij in werkelijkheid slechts één keer een politieagent aansprak en dan nog nadat zij hem tegenkwam op straat, maar dat zij verder geen stappen ondernam, noch een advocaat contacteerde (notities echtgenote, p. 22-23).

2.3.10. De uitleg in het verzoekschrift voor deze tegenstrijdigheid, dat hij 10 jaar in de gevangenis verbleef en enkel kan vertellen *“wat er door zijn vrouw aan hem is verteld tijdens die bezoeken”* gezien hij *“ook niet aanwezig [kon] zijn bij de gesprekken tussen zijn echtgenote en de politie”*, kan zijn onwetendheid niet verklaren, gezien het ondenkbaar is dat dergelijke feiten niet uitgebreid en herhaaldelijk onderling besproken zijn indien ze op waarheid berusten. Het is immers logischerwijze van levensbelang te weten welke stappen zijn echtgenote heeft ondernomen om bescherming te krijgen voor haarzelf, hun kinderen en voor verzoeker. Hoe dan ook benaderde zijn echtgenote aldus slechts eenmalig een enkele politieagent over hun probleem, waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat verzoekers gezin zich niet kon beroepen op de beschermingsmaatregelen die in Albanië van kracht zijn.

2.3.11. Waar verzoeker bij het Commissariaat-generaal en in het verzoekschrift aanvoert dat er veel corruptie is bij Albanese autoriteiten, dat A.G. (die hij vermoordde) en diens broers connecties hadden bij de politie, merkt de Raad op dat verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote enkel berusten op vermoedens dan wel vaagheden (notities verzoeker, p. 20-21; notities echtgenote, p. 24-27). De stellingen in het verzoekschrift dat verzoeker *“slechts aangetrouwde familie is van A.G.”*, hij *“gedurende meer dan toen(tien) jaren in de gevangenis heeft gezeten en dus geen contact had met andere personen of de buitenwereld”* en hij geen connecties had bij de politie, waardoor het *“niet meer dan logisch [is] dat hij de namen van de agenten niet kent”*, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat noch verzoeker noch zijn echtgenote hun beweringen dienaangaande aannemelijk kunnen maken. Het komt immers in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

2.3.12. Tevens bleek verzoeker niet op de hoogte van de vermoedens van zijn vrouw dat een broer van A.G. middels corruptie/connecties uit de gevangenis zou zijn vrijgelaten (notities verzoeker, p. 16, 20-21; notities echtgenote, p. 24-27), hoewel verondersteld kan worden dat ze dergelijke informatie onderling uitwisselen en bespreken. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker hierover op het Commissariaat-generaal niet gesproken heeft of ondervraagd werd en hij zich hierover niet heeft kunnen verdedigen, merkt de Raad op dat verzoeker uitdrukkelijk gevraagd werd of de broers van A.G. in aanmerking kwamen met de politie (notities verzoeker, p. 16), alsook dat hij gevraagd werd naar de redenen waarom hij vermoedde dat de broers van A.G. connecties hadden bij de politie (notities verzoeker, p. 20-21). Dat verzoeker toen geen melding maakte van de vermeende vrijkoping ondergraaft uiteraard de geloofwaardigheid ervan. In die zin benadrukt de Raad dat van echtgenoten, die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas. Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers nuttig bij de beoordeling van de waarachtigheid van deze feiten. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

2.3.13. Hoe dan ook blijkt uit de overige verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote dat de Albanese autoriteiten wel degelijk optraden tegen A.G. en zijn familieleden. Zo werd er jegens A.G. een beschermingsbevel uitgereikt in hoofde van verzoekers halfzus (notities verzoeker, p. 21), werd de zoon van A.G. veroordeeld tot een gevangenisstraf (notities verzoeker, p. 15; notities echtgenote, p. 18) en werd een broer van A.G. gearresteerd en opgesloten (notities echtgenote, p. 24).

Hieruit kan enkel worden afgeleid dat de beweringen van verzoeker over de connecties van de familie G. bij de Albanese autoriteiten genuanceerd moeten worden en dat er niet zonder meer kan worden besloten dat de politie niet zou optreden tegen de acties van de familie G. in het kader van de bloedwraak.

2.3.14. Daarenboven merkt de Raad op dat de overheid verzoeker en zijn familie meermaals tegemoet kwam. Zo werd een beschermingsbevel voor verzoekers halfzus uitgevaardigd, dat beweerdelijk niet werd gehandhaafd en waardoor verzoeker eigenhandig optrad (notities verzoeker, p. 21). Indien uit de vaststelling dat verzoeker in mei 2017 een jaar en 9 maanden vroeger vrijkwam omwille van goed gedrag (*"Voor goed gedrag heb ik een beetje strafvermindering gekregen. [...] Gewonnen door strafvermindering: 1 jaar 9 maanden."*; notities verzoeker, p. 4, 7) niet kan blijken dat dit om een andere reden is dan de opvolging van de gewone procedure ter zake, dan kan hieruit wel afgeleid worden dat verzoeker niet nadelig werd behandeld. Ook verkreeg hij na zijn vrijlating sneller een paspoort bij het gemeentehuis omdat ze wisten van zijn probleem (*"Ze waren daar een beetje op de hoogte van mijn problemen en ze hebben het sneller gedaan omdat ik problemen had."*; notities verzoeker, p. 7). De beweringen in het verzoekschrift *"dat verzoeker een strafblad heeft wegens moord"* en bijgevolg *"niet de eerste persoon [zal] zijn die men op een legale en correcte manier zal beschermen"* kunnen derhalve niet blijken.

2.3.15. Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat uit de bij het administratief dossier toegevoegde informatie volgt *"dat rechtsvervolgning van de dader niet altijd als genoegdoening wordt beschouwd en dat de politie niet altijd bescherming kan bieden"*, *"dat er nog steeds ruimte is voor vooruitgang en verbetering"*, *"dat de bescherming ten aanzien van families die slachtoffer zijn van de bloedwraak nog steeds niet absoluut of nagenoeg absoluut te noemen is"* en *"dat er enerzijds geen wettelijke beschrijving is van bloedwraak, er nog steeds corruptie is tussen rechters en openbare aanklagers maar anderzijds er bescherming zou zijn ten aanzien van verzoeker"*, waardoor de commissaris-generaal faalt in de stelling *"al zou men strenger optreden tegen daders van bloedwraakmoorden"*, antwoordt de Raad de geboden bescherming daadwerkelijk maar niet absoluut moet zijn en aldus geen resultaatsverbintenis inhoudt. De Raad gaat ervan uit dat er wel *"steeds ruimte is voor vooruitgang en verbetering"*, maar *in casu* toont verzoeker niet aan dat de informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien hij nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

2.3.16. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.3.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Hij beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.3. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Albanië een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Verzoeker kreeg bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans om in de vragenlijst van de commissaris-generaal alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord en tijdens het persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.6. De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009). Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

2.7. Waar een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.8.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.8.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK